

פרק 1.

קרני שמש בודדות פולשות אל הרחוב הצר, משתקפות מבעד לחלון הראווה. משוות לשעונים המונחים בחנות מראה מנצנץ וזוהר כשל יהלומים. זמזם הדלת קורע את השקט בחנות. ראשי ספון במעמקי הכספת המוסתרת בחדר הפנימי. ערמת השטרות מושבת פנימה בחיפזון, דלת הברזל נטרקת וננעלת.

הזמזום השני ארוך יותר, ועצבני.

מבט אל המצלמה המקובעת בפניה השמאלית. עיון מדוקדק בפני הלקוח הממתין מעבר לדלת. ממשוקף, שיער כהה, מעונב, קצר רוח, לא מודע לכך שמישהו מסתכל עליו כרגע, אבל גם אין בו סימנים מחשידים. יכול להיכנס.

היד נשלחת אל הכפתור האדום. הדלת נהדפת פנימה. אני מחליק אל הכיסא הגבוה שליד הקופה וממקד מבט בלקוח החדש. זה האחרון עושה צעד קדימה ועוצר. סוקר בדממה את הוויסרינות בחנות.

”במה אוכל לעזור לך?” אני שואל וממתין. גם ממקום מושבי, אוכל בלי בעיה לזהות את שעון הקרטייה היוקרתי שהלקוח מולי עונד על ידו. ואם אינני טועה, זה מסוג בון בלו הנחשק בשוק.

"חדש, הא?" הוא מחזיר לי בשאלה משלו, ומרים מבט אל השנדליר התלוי בדיוק מעל ראשו.

"החנות? חדשה ממש. אתמול פתחתי".

"יפה לך. תתחדש". הוא אומר ועיניו מצטמצמות בפרגון מהול בקנאה. אני יודע לזהות.

"במה אוכל לעזור?" עליי להנכיח אותו בעיתוי ובמיקום שהוא נמצא. חנות זו חנות, עוד לא מוזיאון.

"עשית פרסום מסיבי בכל העיר. גם מי שלא צריך שעון יבוא לקנות פה".

אני מהנהן ומחייך. מפנים בהדרגה שיהיה עליי לגייס מאגרי סבלנות לקראת המוני הסקרנים שיבואו לרחרח פה לאורך ולרוחב החנות. אולי יתגודדו בחוץ, מתחת לשלט החדש, יציצו פנימה דרך הסורגים החדשים, יסקרו את השעונים החדשים בוויטרינות, וישזפו במבטם את המוכר האמיץ שביום סגריר אחד שאב תעוזה ממקורות מסווגים, ופתח בריש גלי חנות בדיוק במקום שנפלו קודמיו.

"וכבר יש לך רואה חשבון וסליקה", הוא מתעקש להיצמד לפסי הייצור. "יש הכול".

מבטו מקפץ מהוויטרינה בימין לוויטרינה בשמאל.

אני גם משער שיהיה זה מעניין לסקרנים לעקוב כמה זמן המוכר האמיץ-חצוף יילחם מול המזל הרע הזה, המרחף מעל לראשיהם של המוכרים העומדים כאן, עד שייכנע ויגיף תריסים בפעם האחרונה. סוג של ניסוי חברתי אפשר לקרוא לזה, למי שדווקא אוהב לשיים ולתת הגדרה לכל מצב.

עשר פסיעות מפרידות בין הדלת לבין הקופה. הוא פוסע אותן בהליכה נינוחה כאילו כל השעונים בחנות עמדו מלכת. עשר פסיעות בסך הכול, וכל כך הרבה ניתן ללמוד מהן על האדם שמולי. נחוש ומסתכל קדימה? מתפזר לצדדים? נבוכ כשמביטים בו בריכוז? מחזיר חיוך כשמחייכים אליו? עד שהוא מגיע אליי, אני בונה פרופיל קצר על אישיותו. אבל ממש קצרצר.

הוא מסיר את המשקפיים שעל אפו ומשפשף בחולצתו את העדשה הימנית

בחזוקה. "אני מחפש שעון לבן שלי. הוא בן אחת עשרה. משהו מסוג טוב. אולי טיסו יכול להתאים". הוא משיב את המשקפיים למקומם ומקרב אותם לעיניו.

אני פונה אל הוויטרנה שלצידי ופותח אותה. שולף מתוכה שני מגשים.

"יש לך פה טיסו, קסיו וסוואטש. אתה יודע מה הוא אוהב?"

הלקוח שלפניי אינו עונה, הוא כבר שקוע בתוך המגשים ובוחן את השעונים אחד לאחד.

"יש לך מחיר בתווית. יש אחריות שנה על כל הדגמים ואם תרצה גם..." זמזום קצר מתפרץ לתוך דבריי. לקוחות חדשות ממתינות מחוץ לדלת הנעולה. אני משאיר את הלקוח להסתדר עם הדגמים והלבטים, ומכניס אותן פנימה.

אם ובתה באות להחליף רצועה קרועה. במגירה השנייה ממוקמות כל הרצועות לשעונים. אני פותח ושולף רצועות עור כרוכות בגומייה. מושך כמה רצועות ומניח לפניהן.

"בחרת שעון?" אני שב ללקוח הראשון.

"עדיין מתלבט".

אני מציע. "קח את הקסיו ואם הוא לא יאהב, תבואו יחד להחליף". הוא מסכים לבסוף ומבקש לארוז יפה. משלם באשראי. מזכיר שלוש פעמים במהלך האריזה שלא אשכח לצרף פתק אחריות, ורק כאשר הוא בטוח שעשה את עסקת חייו, הוא מאחל שוב הצלחה לרגל הפתיחה ועוזב.

קול פנימי לוחש לי שלא יעבור זמן רב עד שהבנאדם ישוב הנה, ולא רק בשביל להחליף את השעון של בנו לדגם אחר. לימים אחפש סימנים קודמים לאינטואיציה שהוכיחה עצמה כמדויקת להפליא.

הבת והאם סוגרות על הרצועה הסגולה עם העיטור הלבן. אני שולף מברג קטן, ומחליף את הרצועה החדשה בקרועה. הפטפטת בין השתיים ממשיכה ברקע, ועד שהן יוצאות מהחנות, אני מכיר כחצי תריסר מחברותיה של הילדה, בשמותיהן.

גם בלי להציץ באחד מעשרות השעונים שבחנותי, אני יודע ששעת צהריים מתקרבת. זו הקיבה הריקה והחולשה הפושטת בי.

שקט משתרר בחנות. זה הזמן להיכנס פנימה אל החדר הפנימי ולתדלק את עצמי במעט מזון ולימוד. לגוף ולנשמה.

תיק העור השחור מונח על הרצפה, צמוד לקיר. אני מרים אותו לשולחן, פותח ונובר בפנים. מעטפות לבנות, עיתון וכמה ספרי קודש. אין זכר לארוחה הארוזה שהכינה לי אשתי הבוקר. באיחור אני מניח שברוב חפזוני, שכחתי אותה על השיש במטבח. אולי יש בתיק תפוח מאתמול? קרקרים להפיג את הרעב? גם לא.

מה אעשה כעת? אני תופס את ראשי בין שתי ידיי.

להמתין כך עד שעת הסגירה בשמונה בערב? לא טוב. מוכר רעב הוא לא מתכון מוצלח לשירות אדיב וללקוחות מרוצים. להזמין ארוחה ממסעדה קרובה? הכול פה חדש כל כך עבורי, אפילו את החנויות הסמוכות אני בקושי מכיר.

הדלת החשמלית מזומזמת. ידי נשלחת מאליה אל הכפתור, ולקוח נוסף נכנס פנימה, לבוש ברישול ומחויך מאוזן לאוזן. כעת יהיה עליו לקבל שירות ממוכר קצר רוח. חבל. הוא מסתובב בחנות בהילוך איטי, וסוקר את השעונים בוויטרינות כאילו היו אלו חפצי ענתיקות מימי הביניים.

"במה אוכל לעזור?" הוא לא עונה, רק רוצה להתרשם מהמבחר ולחייך.

מעבר לרחוב הצר, אני מבחין בתנועה ערה בחנות הפלאפל שמולי. קונים בהולים נבלעים פנימה ויוצאים נינוחים עם שקית חומה ומרשרשת בידיהם. המוכר מלהטט בידיו, מתעסק כנראה עם כדורי החומס והצ'יפס. ניחוח הפלאפל מתפשט עד אליי ומערבב לי את החשיבה הרציונלית.

לא, אפילו לא לחשוב על זה. אין סיכוי שאני ניגש לשם וקונה מנה. אין זה יאה ואף לא מכובד למוכר שעוני יוקרה בחנות "טיימס". ואם זיכרוני אינו מהתל בי, כמדומני שהפעם האחרונה שהחזקתי מנת פלאפל ביד הייתה בגיל תשע, כאשר הדוד מאנגליה רצה לפנק קצת את אחייניו ולא כל כך ידע איך.

מסע ההתרשמות של הלקוח בחנות נגמר, והשאלות מתחילות.

"טיימס" זו רשת חנויות, או שזו חנות בודדת שלך? יש לך מחירים מיוחדים

לרגל הפתיחה? עשר דקות מכאן יש חנות שעונים ותיקה, אתה מתכוון להתחרות בה?"

אני זורק לו תשובות סתמיות בפיזור הדעת. את מספר הטלפון של החנות מולי אני רואה היטב, מספרים שחורים על שלט צהוב. מילא, באין מנוס, ארים טלפון לחנות ואזמין לפה מנה אחת.

אני נוטל את הנייד ומחייג. תפוס. שוב מחייג. שוב תפוס. שוב משקיף אל עבר התנועה הערה מעבר לרחוב. לחצות את הכביש הצר? אין מצב. לא יעלה על הדעת שאמתין בתור כאחד הקונים ואפגע במוניטין של החנות החדשה.

הלקוח שבא רק לשאול ולהתרשם, עוזב בדממה ובחיוך את החנות.

אני מחייג שוב. יופי, הפעם פנוי.

"אבי פלאפל", קול צעיר שמנסה לגבור על רעשים ברקע, עונה לי.

"שלום לך, רציתי להזמין מנת פלאפל, אתה עושה משלוחים?"

קורטוב של צער מתערבב לו בקול. "מצטער אחי, אין משלוחים. תבוא לפה. תבחר מה שאתה אוהב ותיקח הביתה".

אויש. אין סיכוי. אני מוותר על אנונימיות ומזדהה.

"תראה אבי, זה השכן שלך ממול. כן, המוכר החדש מחנות השעונים. הנה, אתה רואה שאני מנופף לך לשלום? יופי. אני צריך ממך טובה קטנה, בסדר? תכין לי מנה אחת, תמלא אותה במה שנראה לך ותשלח מישהו שיביא את זה אליי. קח ממני פרטי אשראי עכשיו..."

הפצרותי נופלות על אוזניים עסוקות. הוא לא איתי. יש בליל קולות ברקע. גם ממקומי ליד הקופה אני רואה את הקונים הרעבים נדחפים זה על זה.

אני עוקב במבטי אחרי המוכר ששוחח איתי ורואה אותו נוטש את הפיתות, הכדורים והקונים ונעלם לי מהעין.

הקול שלו מתחלף ללחישה: "תראה, אחי, בשעה רגועה מבטיח לך שהייתי מביא את המנה עד אליך, אבל אני עומד ומוכר פה לבד עכשיו, ותסכים איתי שאי אפשר להשאיר כך אנשים רעבים ולצאת אליך עכשיו, נכון?"

אז בוא תחצה שנייה את הכביש ואני כבר מכין לך מנה..." השיחה שלנו נקטעת בהוראות מקוטעות "מי בתור עכשיו? בלי סלטים בכלל? חריף אתה אוהב?"

משונה הדבר. אני לא מבחין בו בכלל. אולי הוא מסתתר מאחורי הקופה? גם לא. אז למי הוא מדבר?

צליל הניתוק מבהיר לי שלא נותרו ברירות רבות בידיי. באין מנוס, אחצה את הכביש ואשוב הנה עם מנה אחת.

גם מוכר רעב בקופה פוגע במוניטין של החנות.

אני מקפיד לנעול את דלת החנות מאחוריי. בודק לימין ולשמאל שהשטח פנוי מלקוחות פוטנציאליים, חוצה את הכביש ונכנס פנימה. חם וצפוף בפנים. לקוחות נדחקים מול הקופה, לוטשים עיניים רעבות אל כדורי הפלאפל המבעבעים בשמן רותח, ואל הסלטייה.

אני עומד בפינת החנות, צופה על כולם ממרחק וממתין. אבי עוד לא נצפה בשטח. אבל תכף הוא יבוא ויגיש לי את מנת הפלאפל שהכין בשבילי. ממש לא מעסיק אותי מה הכניס בפנים, העיקר שהמנה תהיה עטופה היטב גם בשקית ניילון שחורה.

השעה שתיים וחמש דקות. תחושת הרעב מחריפה בי וכנראה גם בקרב האנשים שמולי, זה ניכר בפניהם ובתנועות ידיהם. הנה, אבי יוצא מהמטבח ושופך מלאי ציפס חדש היישר אל השמן המבעבע.

תכף הוא יבחין בי וייתן לי את המנה ששמר לי בצד.

"רענן ת'סלטייה", קורא אבי לבחור במטבח, מנגב ידיים שומניות בסינר שחור וניגש אל הקופה. "מי בתור עכשיו?" הוא מברר.

אני מכחכת בגרוני ומקפיד על מרחק ניכר. גם הנוכחות שלי כאן בחנות היא די והותר. יש דברים שהם אסורים ביחד, כמו מוכר שעוני יוקרה בחנות פלאפל. מעין שעטנז של צמר ופשתן יחדיו.

אדם ממושקף, שחור שיער ומעונב נדחק פנימה. ראיתי אותו כבר היום. אני מזהה לפי השקית הזהובה עם הלוגו המוכר. רק שהפעם הראשונה

הייתה ברקע של שעוני יוקרה בניחוח וניל, וכעת הרקע שונה לגמרי - סלטים ופיתות באדי שמן משוחזר.

הוא חולף על ידי, ניגש היישר אל מקרר המשקאות לצידו ומוציא בקבוק מיץ קר. אני נצמד יותר אל הקיר שמאחוריי, מייחל שיישאר עם גבו אליי עד שאיעלם מהשטח.

הדקות חולפות לאט. אבי מרים מבט אל פינת החנות, משגיח בי ופתאום נזכר. "אל תגיד לי שזה אתה מהשעונים", הוא קורא בקול, "עומד פה קפוא בפינה כמו מנת פלאפל שנשכחה לילה במקרר. אני ממש מצטער, שכחתי להכין לך מנה". וכדי לכפר על מעשהו, הוא ממחרר להוסיף: "אל תדאג, תוך דקה ואתה מסודר". חוטף פיתה וממטיר שאלות: "מה לשים לך בפיתה? חמוצים? סלטים? חריף? טחינה, אוהב?"

כל שאלה מכווצת אותי יותר במקומי. מה למוכר שעוני יוקרה ולמאכל הזול והעממי הזה? שישים מה שישים, וישחרר אותי מכאן. הממושקף עם המשקה הקר ביד ניגש אל הקופה לשלם. אני עושה חישוב מהיר בראש, שתכף הוא יחלוף על ידי בשנית, ורגע לפני שאני נוטש את העמדה שלי בפינה, המנה מוכנה.

"תגיד לי, זה נכון שאתה נוסע מדי שבוע לאזור השרון כדי לקנות מספקים את השעונים שלך?" אבי חוטף ממני את כרטיס האשראי.

ידי נותרת תלויה באוויר. הלם. רק אתמול פתחתי את החנות. רק היום אני פוגש אותו לראשונה. בקושי הספקתי למכור כמה שעונים בודדים... מתי הספיק לאסוף עליי מידע כה רחב?

"למה אתה שואל?" אני חושב מהר ומנסה להרוויח זמן.

הוא משיב לי את הכרטיס ומוסיף, כאילו לתומו, "אני מכיר קצת מוכרי שעונים, ויודע איך זה עובד". התשובה התמוהה הזו רק מעמיקה את שאלתי. "חבר טוב שלי קנה שעון יפה בחנות יוקרתית באזור השרון. אהבתי אותו", הוא מוסיף.

אני מתקשה להאמין לסיפור שהוא מנסה למכור לי. הבחור החביב שעומד לפני לא נראה הטיפוס ששעוני יוקרה מדברים אליו. מספיק לו שהמחוגים זזים, ואולי גם נגד מים, והוא מרוצה.

אבי זורק אליי חיוך ופונה אל הקונה הבא. משאיר אותי להסתדר עם הבלבול שתוקף אותי.

מעט התיאבון למנת הפלאפל שבידי, ממני והלאה. כל שברצוני לעשות כרגע הוא להצמיד את אבי לקיר, בשאלה שלא תיתן לו פתח מילוט. אני לא מספיק לפתוח את הפה, וכבר הוא נעלם לי - שוב למטבח. אני נאנח, מסתובב ופונה לכיוון היציאה, לא לפני שאני מוודא שהמנה החמה שבידי עטופה בשתי שקיות כהות.

מוריד רגל אחת לכביש. "תבוא כל יום. אני מחכה לך", הוא פתאום צועק מאחוריי.

אני מסתובב ומסמן לו ביד לשלום.

הוא מוסיף: "ולגבי השאלה האחרונה ששאלתי אותך, עזוב. תשכח מזה".

רכב כהה שועט לקראתי ובנס מחמיץ אותי באלפית השנייה.

שאלות שוליות שחולפות ליד אוזניי ביומיום, אינן נשמרות בתאי הזיכרון שלי לטווח ארוך. אבל יש שאלות ויש שאלות. וכשאומרים לי לשכוח שאלה חשודה, אני דווקא זוכר אותה היטב.